

0323 – 23. mars

**Jeg er Herren din Gud, som førte deg ut fra landet Egypt, ut fra trellehuset.
2Mos 20: 2.**

Dette er Herrens egen innledning til sin hellige lov, hvor han fortsetter med: Du skal ikke ha andre guder enn meg o. s. v.

Her lar Herren oss forstå hvem han er, han som taler. Og dermed også hvilken rett han har til å kunne påby, befale og dømme slik som han så gjør gjennom budene.

Jeg er Herren. I dette ligger: Jeg, Herren, er selve grunnen til den hellige lovens evige tyngde, og evig bindende gyldighet. Jeg er Herren, jeg er Jehova, den som er i all evighet, som består i egen kraft, urkilden til alle skapninger og all makt.

La oss grunne litt på dette: Hvordan ble mennesket til – det som skal leve i lydighet mot denne loven? Hva er et menneske? Det er jo hans henders verk, det vesen som han selv har skapt! Har han ikke da også all makt og rett til å pålegge mennesket det han vil, sette grense for deres frihet og gi lover for dem?

Dette er det første han taler til oss om gjennom dette ordet. Og la oss da tenke grundig over det! For det er nettopp dette som er grunnen til all ulydighet og forakt for Guds bud: Vi har ikke klart for oss hvem Herren er, han som har gitt loven, og samtidig hva vi er innfor ham. Ja, hvis det virkelig gikk opp for oss hvem han er, han som taler i den hellige loven, så ville vi nok heller gå til grunne og dø, enn våge å gjøre noe mot hans vilje.

Vi sier ikke at dermed skulle vi også ha kraft til å stå imot synden. Det står ikke slik til med oss etter syndefallet, at bare vi hører hva budet sier, kan vi også gjøre det vi vil. Nei, det er tvert imot slik at stilt overfor budet vil vi fortvile og gå til grunne, hvis ikke Gud selv forbarmer seg over oss og frelser oss. Det er langt fra at vi dermed skulle føle oss trygge og selvsikre med alle våre synder.

For tenk på hva det vil si at det er ham som gir loven for menneskene. Han som er den store himmelens og jordens skaper. Som i begynnelsen skapte alt av intet. Som skapte solen, månen, stjernene og jorden med alt som er på den. Og skapte mennesket i sitt bilde, til barn og arvinger, utrustet med sanser til å høre og forstå hans vilje.

Han, han er den som gir menneskene bud og lover. Skulle vi da våge å trosse eller forakte ham? For en forferdelig ødeleggelse som har skjedd med alle våre sanser, når vi ikke en gang er i stand til å ha dette klart for oss! Vi burde nok huske på at Gud når som helst kan knuse oss, som en knuser en flue. At vi er fullstendig i hans hender. At vårt liv og hvordan det skal gå oss her på jord og i evigheten, avhenger av ham.

Ikke et åndedrag har vi i vår makt. Og Gud har utallige måter og midler å straffe dem med som setter seg opp imot ham. Vi ser det rundt oss på alle kanter, hvordan han sender noen en brå død, en annen en forferdelig sykdom, en tredje vanvidd, en fjerde blindhet og frekkhet som fører i synd og skam.

Det er sant, det Luther sier, at «Gud har snarer og feller på alle kanter for dem som forakter ham, så de ikke har noen mulighet for å slippe unna ham».

Til sist er han også den som kan «ødelegge både sjelen og legemet i helvete». Ja, hvis ikke han vil ta seg av vår fattige sjel når vi dør, og føre den til himmelen, så er den i all evighet fortapt. Og ham skulle vi våge å trosse og forakte!

Tenk så på den andre side også på hvor mye godt Gud kan gjøre, hvis han er nådig mot oss. Hvor mye nåde og velsignelse her i livet, og hvor stor glede og salighet gjennom en hel evighet kan han ikke gi sine venner! Og ham skulle vi våge å trosse og forakte!

Tenk om han bare ville ta sin Hellige Ånd fra deg, og overlate deg til din medfødte naturs mørke, til kjødets lyst og djevelens makt!

La oss derfor virkelig be over dette ordet: Jeg er Herren! Be at vi må få dette ordet skrevet i våre hjerter som med store lysende bokstaver, så det må stå der for øynene våre alle vårt livs dager.

Men det ligger ennå en lærdom i det navnet Gud står fram med her overfor folket: Jehova. For Jehova betyr det evigvarende, uforanderlige. Med det vil Gud vi skal huske at ikke en bokstav, nei selv ikke den minste prikk i hans lov skal forandres, verken her i livet eller i evighet.

Dette er nemlig noe vi skal merke oss, at selve grunnvollen i Guds hellige lov ikke egentlig er noen tilfeldig, vilkårlig vilje hos Gud. Men noe mye mer. Den er selve hans eget vesens natur. For hvis noen spør hvorfor vi skal være hellige, så svarer Gud selv: «Dere skal være hellige, for jeg er hellig!» Han sier ikke: For det er min vilje. Han sier: «For jeg er hellig».

Når da selve grunnvollen til den hellige loven ligger i Guds egen natur, forstår vi også hvorfor det er umulig at den noen gang kan forandres. For da måtte Gud selv ha forandret seg.

Derfor kan det aldri her på jord eller i evighet bli tillatt, det som Gud har forbudt i sin lov. Å ha andre guder, misbruke Guds navn, forakte hans ord, eller se ned på sin neste, misunne, hate eller lyve på ham osv., kan aldri sees på som noe uskyldig eller akseptabelt.

Her gjelder ingen formildende omstendigheter, verken vår falne naturs svakheter, eller hva det så måtte være. Det vil alltid vekke Guds vrede. For Guds lov sier oss at det strir mot hans hellige natur. Og hans natur kan aldri forandres. Det er også noe vi skal merke oss når vi leser dette: Jeg er Jehova.